

Het GROTE voorleesboek

voor rond de jaar

6

Inhoudsopgave

- 9 Het rommelbeest**
Tjibbe Veldkamp *met tekeningen van* Els van Egeraat
- 15 Het raadsel van de verdwenen onderbroek**
Marianne Busser & Ron Schröder *met tekeningen van* Dagmar Stam
- 19 Een rondje met een pieletje**
Yvon Jaspers *met tekeningen van* Philip Hopman
- 23 Woensdagmiddagwoorden**
René van der Velde *met tekeningen van* Mark Janssen
- 30 De waslijn**
Hanna Kraan *met tekeningen van* Mies van Hout
- 36 Carnaval met het Beest**
Reggie Naus *met tekeningen van* Maaïke Putman
- 42 One-two-three**
Hans & Monique Hagen *met een tekening van* Gertie Jaquet
- 44 Het poepkasteel**
Sunna Borghuis *met tekeningen van* Harmen van Straaten
- 49 De waterfiets**
Lizette de Koning *met tekeningen van* Ineke Goes
- 54 Haaske**
Isabel Versteeg *met tekeningen van* Marije Tolman
- 58 De zielige kindertjes**
Rindert Kromhout *met tekeningen van* Esther Leeuwrik
- 62 Weerwolven**
Paul van Loon *met een tekening van* Hugo van Look
- 67 Een briefje voor Lotte**
Jette Schröder *met tekeningen van* Juliette de Wit
- 72 De dwerg Poppel**
Paul Biegel *met tekeningen van* Maaïke Putman

- 76 Weglopen**
Jacques Vriens *met tekeningen van Kees de Boer*
- 86 Monster**
Theo Olthuis *met een tekening van Juliette de Wit*
- 88 Geheimtaal**
Imme Dros *met tekeningen van Harrie Geelen*
- 92 Het raadsel van de aardbeienjam**
Selma Noort *met tekeningen van Linda de Haan*
- 102 Een prima hut**
Rian Visser *met tekeningen van Gertie Jaquet*
- 106 De knuffelrat**
Maranke Rinck *met tekeningen van Esther Leeuwrik*
- 112 Oma Ta en de verrassing**
Truusje Vrooland-Löb *met tekeningen van Gertie Jaquet*
- 118 Samen spelen**
Nannie Kuiper *met tekeningen van Ineke Goes*
- 120 Een heel bijzonder schoolreisje**
Hanne Snel *met tekeningen van Els van Egeraat*
- 128 Tik tik**
Barbara Scholten *met tekeningen van Ingeborg Vriends-van der Steijn*
- 134 Schurft**
Elle van Lieshout & Erik van Os *met tekeningen van Maaïke Putman*
- 138 Het mannenkoor gaat werken**
Marianne Busser & Ron Schröder *met tekeningen van Dagmar Stam*
- 141 Griep**
Sylvia Vanden Heede *met tekeningen van Thé Tjong-Khing*
- 148 Storm**
Sieb Posthuma

- 154 Huilerig**
Nannie Kuiper *met tekeningen van* Els van Egeraat
- 156 Boodschappen doen**
Jaap ter Haar *met tekeningen van* Nynke Talsma
- 163 Stickers**
Isabelle de Ridder *met tekeningen van* Ingeborg Vriends-van der Steijn
- 168 Waarom Chinezen geen staarten meer dragen**
Annie M.G. Schmidt *met tekeningen van* Els van Egeraat
- 172 Proefzwemmen**
Yvon Jaspers *met tekeningen van* Philip Hopman
- 176 De wolf en de zeven geitjes**
Thé Tjong-Khing
- 181 Verdwaalpiet krijgt een computertje**
Selma Noort *met tekeningen van* Tineke van der Stelt
- 186 Zeven kleine Eskimootjes**
Annie M.G. Schmidt *met een tekening van* Sieb Posthuma
- 188 Keteltje komt op tv**
Jeska Verstegen
- 193 Oppassen**
Burny Bos *met een tekening van* Harmen van Straaten
- 197 Het grote-mannen-cadeau**
Linda Vogelesang *met tekeningen van* Natascha Stenvert
- 204 De tandenfee**
Sanne de Bakker *met tekeningen van* Ineke Goes
- 210 Pippi en de dansende kerstboom**
Astrid Lindgren *met tekeningen van* Annet Schaap
- 215 De klassenfoto**
Ad Grooten *met tekeningen van* Juliette de Wit

220 Sjoerd de woerd

Pieter Feller *met tekeningen van Natascha Stenvert*

225 De sneeuwfant

Karen van Holst Pellekaan *met tekeningen van Rick de Haas*

Het rommelbeest

Het is bijna middag en Wilbur ligt nog in bed. Meestal is hij om deze tijd al op. Meestal heeft hij om deze tijd al een boterham met jam gegeten en een beschuit met hagelslag, want een groot dier moet goed eten, vooral hagelslag en jam. Maar vandaag is Wilbur zo soezelig suf dat hij lekker blijft liggen. Hij komt er niet uit, zelfs niet voor het ontbijt.

Rommeldebommel, klinkt het opeens.

Wilbur doet één oog open. Slaperig rolt hij zijn hoofd naar links en naar rechts om te zien wie daar rommelde. Hij ziet alleen zijn spulletjes, de zwarte kachel met het deurtje en het anker aan de muur. En die rommelen niet.

Wilburs oog zakt weer dicht.

Rommeldebommel.

Daar is het geluid weer. Het klinkt als onweer in de verte, maar dan dichtbij.

Wilbur gaat rechtop zitten en wrijft in zijn ogen. Wie maakt er zo'n lawaai? Zou het een dier zijn dat hij niet kent? Misschien bestaan er wel rommelbeesten, die herrie schoppen onder je bed. Wilbur gluur

langs de rand van zijn bed. Er staan alleen oude sloffen en die rommelen niet.

De deur zwaait open en Otje holt naar binnen. Ze komt spelen. Met niemand kun je zo fijn spelen als met Wilbur.

‘Hé, Wilbur!’ zegt ze. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Ik zoek het rommelbeest,’ zegt Wilbur. ‘Hij zit hier ergens te rommelen, maar ik weet niet waar. Luister maar.’

Het blijft even stil, maar dan barst het geluid weer los:

ROMMELDEBOMMEL.

Otje springt op het bed en legt een oor tegen Wilburs buik.

‘Gevonden!’ roept ze, door het gerommel heen. ‘Het komt uit je maag.’

‘Ui-uit mijn maag?’ stamelt Wilbur. In zijn maag horen boterhammen en chocolademelk. Maar toch geen rommelbeesten? Hij legt zijn handen op zijn buik. Eigenlijk voelt het daar wel raar vanbinnen.

Otje buigt zich naar Wilburs navel en zegt: ‘Hallo daar! Kom er eens uit! Wilbur wil je niet in zijn buik, hoor.’

Rommeldebommel, doet de buik. Het klinkt nog het meest als: ik blijf lekker hier, lekker puh!

‘O, Otje!’ zegt Wilbur. Zijn onderlip begint te trillen. ‘Een rommelbeest in mijn buik. Wat moet ik nou doen?’

‘Ga maar op je hoofd staan, dat helpt altijd,’ zegt Otje. ‘Kijk zo.’ Ze maakt een handstand achterover, tegen de muur. ‘Een rommelbeest houdt niet van buiken die op de kop hangen. Dan is ie zo weg.’

Het kost wat moeite, maar een poosje later staat Wilbur toch op zijn hoofd, met zijn voeten tegen de muur. Otje staat ook op haar hoofd, voor de gezelligheid.

Wilburs buik rommelt door.

‘Ik geloof niet dat het helpt,’ piept Wilbur na een tijdje. Zijn hoofd is helemaal rood geworden. ‘Zullen we iets anders proberen?’

‘Buikdansen,’ zegt Otje. ‘Dat helpt ook altijd. Een rommelbeest houdt niet van buiken die dansen. Dan is ie zo foetsie, let maar op.’

Wilbur en Otje buikdansen op het bed. Ze springen en hopsen en wiebelen extra met hun buik. Maar het gerommel gaat gewoon door.

Met een zucht laat Wilbur zich op bed ploffen. Buikdansen helpt ook niet. En van dat gehos is hij nog duizelig geworden ook.

Otje komt naast hem zitten en springt meteen weer op. 'Je moet eten!' roept ze. 'Als je een boterham eet, krijgt het rommelbeest die op zijn kop. Daar heeft hij pas echt een hekel aan!'

Nu pas voelt Wilbur dat hij eigenlijk ontzettende honger heeft. Waarom heeft hij ook niet ontbeten?

Wilbur eet een boterham met jam en een beschuit met hagelslag en een boterham met beschuit en een hagelslag met jam, wat niet helemaal klopt, maar als je zo veel honger hebt als Wilbur kan dat gebeuren.

Otje moedigt hem aan. 'Kledder alles op zijn rommelkop, Wilbur!
Nu de chocolademelk! Gieten maar! Hupsakee, vooruit!'

Wilbur klokt twee bekers chocolademelk naar binnen en neemt nog
een hapje beschuit. Dan is zijn honger over.

'Ik heb genoeg,' zegt Wilbur.

Over tafel kijken hij en Otje elkaar gespannen aan. Zou het geholpen
hebben? Zou het rommelbeest weg zijn?

Er is geen gerommel meer te horen. Maar wel iets anders:

'Hik,' zegt Wilburs buik. En nog eens: 'Hik!'

'Nu zit er een hikbeest in je buik,' zegt Otje. 'Je moet achteruit hol-
len met een emmer water op je hoofd, dan gaat ie wel weg. Wacht maar
even...'

Ze rent naar de keuken om een emmer water te halen.

'Hik!' doet Wilburs buik.

Wilbur vindt het niet erg. Het voelt weer fijn in zijn buik.

Het raadsel van de verdwenen onderbroek

Er was eens een koning die onderbroeken spaarde. Hij had al een prachtige verzameling: onderbroeken met streepjes en met stippeltjes, onderbroeken met beertjes en met bloemetjes en natuurlijk ook onderbroeken met kroontjes.

De koning was vreselijk zuinig op zijn verzameling. De allermooiste onderbroeken bewaarde hij zelfs in een speciaal album. Dat album lag veilig in een kast, met zeven stevige sloten erop.

Op een dag wilde de koning zijn mooie verzameling weer eens bekijken. Hij maakte de sloten van de kast open en haalde zijn onderbroekenalbum er voorzichtig uit. Bladzij na bladzij sloeg hij om. Tot hij opeens een lege bladzij zag...

De koning schrok verschrikkelijk.

Hij werd helemaal bleek. Er was een onderbroek verdwenen! De onderbroek met de zeven dwergen was weg.

De koning barstte in snikken uit, rende naar de telefoon en belde de politie. Het duurde niet lang of er stond een agent voor de deur.

‘Vertelt u het eens, majesteit,’ zei de agent.

De koning vertelde snotterend het hele verhaal. Van zijn bijzondere verzameling, van de kast met de stevige sloten, en van de verdwenen onderbroek met de zeven dwergen.

‘Zo,’ zei de agent ernstig. ‘Dat is niet zo mooi.’

‘Nee!’ snikte de koning. ‘Ik ben ontzettend geschrokken. Zo meteen verdwijnen er nog meer onderbroeken en dat zou vreselijk zijn!’

De agent knikte begrijpend. ‘Dat snap ik,’ zei hij. ‘Ik ga er meteen werk van maken.’

Hij pakte zijn blocnote en schreef op:

Gezocht: koninklijke onderbroek!

Kleur: groen, met zeven dwergen erop.

Wie deze onderbroek vindt, krijgt een grote zak met geld!

Bel ogenblikkelijk de politie als u iets weet.

‘Ziezo,’ zei de agent tevreden. ‘Ik zal dit bericht laten voorlezen op radio en televisie, en we zetten het ook in de krant. Ik zou zeggen: maak u niet ál te ongerust. Het komt vast wel goed.’

Hij dronk nog een kopje koffie en stapte toen weer op zijn fiets.

‘En nu ga ik eerst in bad,’ zei de koning tegen zichzelf. Hij liet het bad vollopen en deed er een flinke scheut badschuim in. Daarna kleedde hij zich uit en ging voor de spiegel staan.

Maar wat was dát?

De koning kon zijn ogen niet geloven. De onderbroek met de zeven dwergen was weer terecht.

‘Natuurlijk!’ schaterde hij. ‘Dat ís ook zo! Die heb ik vanmorgen aangetrokken. Hoe kon ik dat nou vergeten?’

De koning trok snel zijn badjas aan en belde opnieuw de politie. ‘Ik héb hem!’ riep hij opgewonden. ‘Mijn onderbroek is weer terug. Ik had hem per ongeluk aangetrokken!’

‘Ik kom meteen,’ zei de agent.

Vijf minuten later stapte hij vrolijk binnen.

‘Gefeliciteerd!’ riep hij enthousiast. ‘Enne... mag ik de onderbroek misschien ook even zién?’

De koning glunderde. ‘Maar natuurlijk,’ zei hij. Triomfantelijk sloeg hij zijn badjas open.

‘Geweldig,’ zei de agent vol bewondering. ‘Nog nooit eerder is een zaak zo snel opgelost! En eerlijk is eerlijk: de beloning is voor u. Tenslotte hebt u zelf uw onderbroek weer gevonden.’

De agent gaf de koning een grote zak met geld. ‘Alstublieft.’

Maar de koning wilde het geld niet hebben. ‘Ik vind het heel aardig,’ zei hij, ‘maar dit geld heb ik echt niet nodig. Ik stel voor dat we er iets leuks mee gaan doen. Laten we mijn hele volk prachtige, nieuwe onderbroeken geven.’

Een week later was het zover. Duizenden mensen stonden in de rij voor het paleis. Een voor een kregen ze van de koning een nieuwe onderbroek. Een onderbroek met een kroontje. Iedereen was dolblij en de koning straalde van geluk.

En hoog boven zijn hoofd – aan de vlaggenmast – wapperde de onderbroek met de zeven dwergen vrolijk in de wind.

